

Uit het Woord der Waarheid

Gratis Bijbelstudieblad voor jong en oud

Jaargang 77 • nummer 6 • juni 2022

INHOUD

<i>Vul telkens heel ons hart (gedicht)</i>	<i>121</i>
<i>Bevrijd voor God – Romeinen 5-8 (18)</i>	<i>122</i>
<i>Christus, onze Redder (6)</i>	<i>126</i>
<i>Symbolen voor het Woord van God (9)</i>	<i>127</i>
<i>De zegen van genade en waarheid</i>	<i>132</i>
<i>Een Bijbelse omgang met zonde</i>	<i>133</i>
<i>Binden en ontbinden</i>	<i>141</i>
<i>Zorgen om je kinderen</i>	<i>143</i>
<i>Gods oog op de zwakken</i>	<i>144</i>

Jezus Christus bidt voor de Zijnen

overdenkingen over Johannes 17

door Max Billeter

Een van harte aanbevolen overdenking van de bekwame Zwitserse Bijbeluitlegger Max Billeter.

Het evangelie naar Johannes stelt de Heere Jezus aan ons voor als God, de eeuwige Zoon. Binnen dit evangelie neemt Johannes 17 een heel bijzondere plaats in. Dit hoofdstuk laat ons zien wat de eniggeboren Zoon tegen Zijn Vader zegt in de laatste nacht van Zijn leven als Mens hier op aarde. Het overdenken ervan maakt de kostbare 'Zoon van de Vader' (2 Joh.) steeds heerlijker voor onze harten.

Bestelcode: 4200

Aantal pagina's: 103

Prijs: € 8,95

Colofon

Redactie- en administratie-adres:

Stg. Uit het Woord der Waarheid

Postbus 260, 7120 AG Aalten

Abonnementen en lektuurbestelling:

Tel. 0543 - 47 17 46

E-mail: bestel@uhwdw.nl

IBAN: NL44 INGB 00 00 92 46 08

Algemene info, redactie en doorstorting giften (vertrouwelijk):

Tel. 0543 - 47 88 43; fax 47 88 42

E-mail: info@uhwdw.nl

ISSN: 1384-735X

Giftenrekeningen:

IBAN: NL56 INGB 00 00 72 36 02

BIC: INGBNL2A* (ANBI aftrekbaar)

Voor persoonlijke behoeften:

IBAN: NL37 ABNA 04 22 21 00 48

BIC: ABNANL2A* (ANBI niet aftrekbaar)

*Voor betalingen vanuit buiten Europa de BIC vermelden s.v.p.

Websites:

- Uitgeverij: www.uhwdw.nl
- Bijbelse artikelen en MP3-lezingen: www.debijbelvoorjou.nl
- Info i.v.m. werk van de Heere in binnen- en buitenland, hulp aan armen, noodhulp e.d.: www.uhwdw-fcs.nl

Alle prijzen zijn excl. verzendkosten.

© foto omslag: AdobeStock

© foto's binnenzijde: Pixabay

Vul telkens heel ons hart

Vul telkens heel ons hart met Uw liefde, Heere:
laat het in vreugd' en smart branden tot Uw ere.
Redder, Uw liefdemacht heeft redding ons gebracht!
Heere Jezus, heers nu vrij over heel ons leven;
oprecht verlangen wij U ons hart te geven.

Door lijden heen volmaakt, hebt U 't kruis verdragen;
U werd tot vloek gemaakt, door God fel geslagen.
U redt ons van de dood. Wat is Uw liefde groot!
Wij laten, Man van smart, nu ons loflied rijzen.
Ja, eeuwig zal ons hart U, Verlosser, prijzen!

U draagt ons op Uw hart, bidt op alle tijden
en treedt in vreugde en smart voor ons tussenbeide.
O Herder Die ons hoedt, wat bent U trouw en goed!
Steeds houdt Uw liefde stand, laat 't ons nooit vergeten,
maar in Uw trouwe hand ons geborgen weten.

U wilt ons door Uw Woord steeds Uw wegen leren;
U leidt Uw schapen voort naar het Huis des Heeren.
U hebt met liefdemacht ons aan Gods hart gebracht!
Wil toch Uw liefde, Heere, ons steeds meer onthullen,
opdat zij meer en meer heel ons hart zal vullen!

mevr. Guillamet en E. Guers

Bevrijd voor God – Romeinen 5-8 (18)

Uit de wet volgt herkenning van de zonde

Het nu volgende gedeelte begint met een vraag: 'Wat zullen wij dan zeggen? Is de wet zonde?' (Rom. 7:7). Dit kan daadwerkelijk een vraag worden als je de in vers 5 beschreven werking van de wet bekijkt: dat de hartstochten van de zonde door de wet een feit zijn. Is de wet dan misschien zelf wel zonde, als ze dergelijke uitwerkingen heeft? Het antwoord is natuurlijk 'nee'. Hoe zou de wet zonde kunnen zijn als ze toch van God afkomstig is? Jakobus zegt: 'Elke goede gave en elk volmaakt geschenk daalt van boven neer, van de Vader der lichten' (Jak. 1:17). De wet is een 'goede gave'. De wet is an sich geen zonde en niet verkeerd. Maar ze laat zien wat zonde is. Ze laat zien – en dat is het bijzondere – dat de zonde een macht is die in ons woont en die vecht tegen God. 'Door [de] wet [komt] kennis van de zonde' (Rom. 3:20). Dat moorden, stelen en liegen verkeerd is, wist men al lang. Het geweten van de mens veroordeelt deze dingen. Hier gaat het echter niet om schuld zoals in hoofdstuk 1:18-5:11, maar om de natuur en om het wezen van de zonde, om de zonde als een boze macht in ons. Om dit duidelijk te maken, wordt nu juist het laatste gebod 'U zult niet begeren' naar voren gebracht. Dit gebod richt zich namelijk tot de innerlijke begeertes, waarvan ik zonder de wet niets zou hebben geweten. Ik wist alleen dat ik veel verkeerde dingen heb gedaan, maar niet dat er een boze macht in mij werkt.

De zonde wordt door de wet geactiveerd

Wat betekent nu de uitdrukking 'zonder wet is de zonde dood' (vs. 8)? De zonde is er wel, maar wordt geen tegenwerkende kracht zolang er geen gebod beschikbaar is. Als een moeder bij

het verlaten van het huis haar kind inscherpt: 'Je mag die la daar niet open maken', kunnen we er wel zeker van zijn dat het kind juist daarom de la opent. Als de moeder het niet zou hebben verboden, zou het kind in het geheel niet op het idee zijn gekomen om de la open te maken. Wij zien: zonder wet is de zonde dood. Het gebod komt en wekt de inwonende zonde op en zet mij aan tot ongehoorzaamheid en tot overtreding. Zolang ik niets doe wat mijn geweten me verboden heeft, heb ik geen bewustzijn van een inwonende macht. Maar door de wet – het maakt niet uit op welke manier die er komt – leer ik kennen dat er iets in mij is wat het verbodene wil doen.

'Ik nu leefde voorheen zonder wet' (vs. 9). Zoals al genoemd werd, bedoelt Paulus hier niet zichzelf, want hij was 'naar de wet een Farizeeër' (Fil. 3:5) – en daarom één van de strengste soorten, één die de wet hield in zoverre dat maar mogelijk was. Nee, hij beschrijft een mens die onverschillig leefde, zonder zich druk te maken om Gods eisen. Deze mens werd dan echter in zijn geweten met de geboden van God geconfronteerd. 'Maar toen het gebod kwam, leefde de zonde op'. Het gebod komt en trekt een lijn die niet overschreden mag worden. De zonde leeft op, ze wordt werkzaam, komt tegen de wet in opstand en overschrijdt de lijn. Je wordt tot een wetsovertreder. Het daaropvolgende oordeel is onbarmhartig. Het luidt als volgt: u moet sterven! De zonde leefde op – in tegenstelling tot voorheen, toen ze nog dood was – 'doch ik stierf' (vs. 9). Dat gebeurde natuurlijk niet letterlijk, want ik leef nog, maar de uiteindelijke uitkomst van het zich onder de wet stellen is de dood.

Dood in plaats van leven

'En het gebod dat ten leven was, bleek mij de dood te brengen' (vs. 10). Je kunt het ook anders zeggen: Hoewel de wet was gegeven om te leven, geeft ze geen kracht om haar na te volgen. Daarom zal ze me doden. Dat de wet 'ten leven was', wordt op

verschillende plaatsen duidelijk, allereerst uit het Nieuwe Testament: 'Maar de wet is niet uit het geloof, maar hij die deze dingen zal gedaan hebben, zal daardoor leven' (Gal. 3:12). Dat is een citaat uit het Oude Testament, waar het volgende wordt gezegd: 'Mijn verordeningen en Mijn bepalingen moet u in acht nemen. De mens die ze houdt zal er door leven' (Lev. 18:5). **De wet was dus gegeven om te leven en wel tot een natuurlijk verder leven op aarde, maar niet om het eeuwige leven te ontvangen.** Dat wordt op een andere plaats duidelijk: 'En de HEERE gebood ons al deze verordeningen te houden, om de HEERE, onze God, te vrezen, ons ten goede, alle dagen, om ons in leven te houden, zoals het op deze dag is' (Deut. 6:24). Maar we hebben Zijn geboden niet gehouden en we konden dat ook niet eens! We deden het tegenovergestelde en daarom wordt de wet een werktuig dat de overtreder met de dood straft, zelfs als hij slechts één gebod heeft overtreden. Ook hierbij wil ik een gedeelte opvoeren: 'Want wie de hele wet houdt, maar op één [punt] struikelt, die is schuldig geworden aan alle' (Jak. 2:10).

'Want de zonde heeft in het gebod een aanleiding gevonden om mij te misleiden en door het gebod te doden' (vs. 11). Dit vers laat zien dat niet de wet de schuld is, maar de zonde. Ze bedriegt me en brengt de dood. In hoeverre is de zonde bedrieglijk? Ik

denk dat het bedrog daaruit bestaat dat ze de dood brengt, hoewel de wet het leven beloofd had.

In de verzen 12 en 13 volgen verdere verklaringen bij het grote thema 'door de wet komt herkenning van de zonde'. Allereerst vat de apostel het zojuist vertelde met de volgende woorden samen: 'Zo is dan de wet heilig, en het gebod is heilig en rechtvaardig en goed' (vs. 12). *Heilig* betekent dat ze volkomen rein is; *rechtvaardig* betekent dat ze met Gods eisen overeenkomt; *goed* betekent dat ze voor de mensen tot nut is. 'Is dan het goede mij de dood geworden?' (vs. 13). Of anders geformuleerd: Is de wet schuldig aan mijn dood? Het antwoord luidt: Nee, 'maar de zonde, opdat zij zou blijken zonde te zijn'. De zonde is schuldig aan mijn dood, daarom moet ze als zonde openbaar worden. Dat betekent dat ze in haar hele verschrikkelijkheid openbaar moet komen. Ze is zo slecht dat ze zelfs het goede – namelijk de wet – als reden ziet om mij te doden, omdat ze 'door het goede mij de dood teweeggebracht' heeft.

Daarbij een verduidelijkend voorbeeld: Een vader loopt met zijn kleine zoon door de bergen op een smal pad. Hij waarschuwt hem: 'Loop niet te dicht langs de afgrond! Blijf daar alsjeblieft ver vandaan!' Dat is zeker weten een goed gebod. Maar wat doet de kleine? Hij test hoever hij kan gaan. Hij wil laten zien dat hij niet bang is. Het verbod van zijn vader prikkelt hem om steeds dichter en dichter bij de afgrond te gaan lopen. Plotseling valt hij naar beneden en sterft hij. Wiens schuld was dat? Was het goede verbod van zijn vader de schuld? Nee, maar de eigenwijsheid van de jongen! Dat is een illustratie van dit vers. De eigenwil die in opstand komt tegen God, brengt de dood. De zonde was er dan ook daarvoor al, maar toen het gebod kwam, werd ze tot ongehoorzaamheid, tot opstand en tot overtreding (verg. Rom. 5:20). Op deze manier is ze 'door en door zondig' geworden.

(Wordt vervolgd).

Karl-Heinz Weber

Christus, onze Redder (6)

Verbonden met Christus

Tot slot zouden we kunnen vragen: maar hoe zijn wij verbonden met Christus? Het antwoord is eenvoudig: *door geloof*. 'Wie in de Zoon gelooft, heeft eeuwig leven' (Joh. 3:36) en: 'Wie in Mij gelooft, heeft eeuwig leven' (Joh. 6:47). 'Geloof in de Heere Jezus en u zult behouden [d.i. gered] worden' (Hand. 16:31). 'Wij dan, gerechtvaardigd op grond van geloof, hebben vrede met God door onze Heere Jezus Christus' (Rom. 5:1).

God stelt ons in het Evangelie Christus voor als de Redder. Het is dan ook het Evangelie van de heerlijkheid van Christus (2 Kor. 4:4), net zoals het het Evangelie van Gods genade is. Als wij Zijn getuigenis aanvaarden, ons in zelfoordeel voor Hem neerbuigen, berouw betuigen tegenover God en geloof tegenover onze Heere Jezus Christus, dan worden wij gered. Dan worden wij met Christus verbonden. En doordat Christus Zelf ons aanvaardt, zijn wij bij God gebracht.

Iedere gelovige is op deze manier met Christus verbonden voor het aangezicht van God. Hij is gebracht in de vreugde van alles wat Christus voor ons is. Hij is ook gebracht in de vreugde van alle zegeningen die Hij door Zijn dood en opstanding voor ons verzekerd heeft. Hoe onuitsprekelijk heerlijk is het dan om door de Geest van God te kunnen zeggen: Christus, onze Redder.

Beste lezer, bent u in staat Hem zo te noemen? Als dat niet het geval is, wat is uw positie dan onuitsprekelijk verdrietig! Maar in het diepe verlangen van Zijn genade komt God u nu tegemoet, doordat Hij uw ogen richt op Christus. Christus zit aan Zijn eigen rechterhand en daarom verklaart Gods Woord: '*Wie in de Zoon gelooft, heeft eeuwig leven*'.

Als u Hem uw Redder kunt noemen, dan hebben we geen woorden om uit te drukken hoe gezegend u bent! Maar mogen we u ook herinneren aan de verplichting die u daardoor hebt? Dat is de plicht om door woorden en daden te laten zien dat u gered bent en om te getuigen van de genade die u uit de duisternis geroepen heeft tot Gods wonderbare licht.

Zo de Heere wil zullen we de volgende keren nadenken over het thema 'Christus, onze Verlosser'.

(Wordt vervolgd).

E. Dennett

'En Hij zei tot hen:

Ga heen in heel de wereld en predik het

Evangelie aan alle schepselen' (Mark. 16:15).

Symbolen voor het Woord van God (9)

Zaad

Zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament komen we op een aantal plaatsen het begrip 'zaad' als symbool voor het Woord van God tegen, d.w.z. zaad in de betekenis van zaaizaad. Twee betekenissen kunnen wij bij het gebruik van dit woord onderscheiden. Hoewel ze nauw samenhangen, betekenen ze toch niet precies hetzelfde.

Zaad als middel voor de nieuwe geboorte

De eerste betekenis van 'zaad' heeft met de *nieuwe geboorte* te maken, zoals Petrus haar beschrijft in zijn eerste Brief. De apostel had eerst over de ongehuichelde broederliefde gesproken. Hij had laten zien dat onze vaardigheid lief te hebben ligt in de Goddelijke natuur, die wij in de *nieuwe geboorte* ontvangen hebben. Op dit unieke, door de Geest van God tot stand gekomen proces komt hij dan nader te spreken met de woorden: 'U, die wedergeboren bent, niet uit vergankelijk, maar uit onvergankelijk zaad, door het levend en blijvend Woord van God' (1 Petr. 1:23).

Nu hebben wij ons al eerder beziggehouden met de nieuwe geboorte, met het belang, de betekenis en de totstandkoming ervan. Toen stond 'het water' als symbool voor het Woord van God voor ons. Dus kunnen we ons nu beperken tot wat ons Bijbelwoord uit de eerste Brief van Petrus erover zegt.

Het eerste wat wij horen, is dat het *het onvergankelijk zaad van het Woord van God* is dat eeuwig leven voortbrengt. In vers 3 van dit hoofdstuk lag de nadruk op de Persoon Die ons tot nieuw leven verwekt heeft en op het doel waarvoor Hij ons levend ge-

maakt heeft. Nu echter wordt de nadruk op het Goddelijke *zaad* gelegd, waardoor wij opnieuw geboren zijn en kinderen van God geworden zijn. Het is geen vergankelijk zaad. Dat zou alleen maar vergankelijk leven kunnen voortbrengen. Nee, wij zijn uit *onvergankelijk* zaad wedergeboren en er wordt aan toegevoegd: 'door het levend en blijvend Woord van God'.

Het valt ons op dat in ons vers twee verschillende voorzetsels gebruikt worden: 'uit onvergankelijk zaad' en 'door het ... Woord van God'. Met 'uit' wijst de Heilige Geest op de bron van het geestelijk leven. Het vindt zijn oorsprong in het zaad. Het voorzetsel 'door' voegt er nog de gedachte aan toe dat dit zaad ook het eigenlijke *middel* voor onze nieuwe geboorte is. Dat de Geest van God bij alles de werkzame 'Kracht' is, Die Zich van het Woord van God bedient, wordt hier – zoals ook in Jakobus 1:18 – niet vermeld.

En dan wordt nog een keer benadrukt wat dit zaad werkelijk is: **het levend en blijvend Woord van God**. Wat heerlijk, geliefden, te weten dat het leven en de relaties die door de nieuwe geboorte ontstaan, net zo onvergankelijk en eeuwig zijn als het Woord van God, dat die geboorte tot stand gebracht heeft! Niemand en niets kan haar aantasten, ook de dood niet. Al het vlees daarentegen is als gras, dat verdort. Daarom is het zo belangrijk om niets anders dan het *Woord van de Heere*, dat 'in eeuwigheid blijft' (1 Petr. 1:25), als fundament voor ons leven en ons geloof te hebben.

Zaad als middel om uit te zaaien

Bij de tweede betekenis gaat het om het 'uitstrooien' van het zaad. Hier is de Heere Jezus het grote, volmaakte Voorbeeld voor ons. In de gelijkenis van de zaaier in Mattheüs 13 stelt Hij Zich als de *Zaaier* voor, Die uitgaat om te zaaien (Matth. 13:3). Hij strooit Zijn zaad breed uit. Hij onderzoekt de grond niet, of die goed of slecht is. Hij werpt simpelweg het zaad op het land. En wat is het 'zaad'? Het 'Woord van het Koninkrijk', zo legt de Heere het iets later uit (Matth. 13:19). In het Evangelie van Lukas staat eenvoudig: 'Het zaad is het *Woord van God*' (Luk. 8:11), in Markus: 'De Zaaier zaait het *Woord*' (Markus 4:14). Dat is dus het 'zaad', dat leven in zich bergt: het Woord van God.

In dit verband is het typerend hoe in de gelijkenis van Mattheüs 13 in ieder van de vier gevallen (akkergronden) zowel de nadruk gelegd wordt op het tijdstip van het horen als op de *houding van de luisteraar* tegenover het Woord.

Het aan de weg gezaaide begrijpt het Woord niet. Het op steenachtige plaatsen gezaaide neemt met vreugde het Woord in zich op, maar wanneer verdrukking omwille van het Woord ontstaat, komt hij ten val. In het derde geval verstikken de dorens het Woord. In het vierde geval, dat van de goede aarde, wordt het Woord gehoord en begrepen.

We kunnen twee dingen zien die er gezegd zijn. Het eerste hebben we al even terloops genoemd: wat de Heere Jezus als zaad uitstrooide, was *het Woord van God*. In de tweede plaats: de houding van de mensen tegenover het Woord is beslissend voor hun wel en wee.

Ook vandaag nog is de Heere Jezus de Zaaier, ook al strooit Hij in deze tijd niet meer persoonlijk het zaad uit, maar gebruikt Hij daarvoor Zijn dienstknechten in de kracht van de Heilige Geest. Maar wat ligt er een verantwoordelijkheid op ons om de mensen niets anders dan het Woord van God te brengen! Dat is het wat ze altijd en onder alle omstandigheden moeten horen. Maar de mensen proberen door alle tijden heen om er andere dingen aan toe te voegen. Het menselijk hart verlangt naar nieuwe dingen, naar iets wat hun geest boeit, naar iets wat spectaculair is. Nee, beste vrienden, **het moet het Woord zijn en het Woord alleen, dat gezaaid wordt.**

Wat gebod Paulus aan het eind van zijn leven, met de 'laatste dagen' en 'zware tijden' voor ogen, aan zijn trouwe 'zoon' Timotheüs? Beval hij hem om na te denken over nieuwe, meer werkzame methoden tot verbreiding van het Evangelie, omdat de mensen nu eenmaal hun oren van de waarheid zouden af-

keren en zich tot fabels zouden richten? Duizend keer nee! Hij betuigt hem ernstig ten overstaan van God en de Heere Jezus Christus, Die levenden en doden zal oordelen: *predik het Woord* (2 Tim. 4:1-4).

Als afsluiting nog drie plaatsen uit het Oude Testament, die eveneens het zaaien tot inhoud hebben. Profetisch hebben ze voor een deel betrekking op Israël, voor een deel op Christus Zelf. We willen ze echter heel persoonlijk tot ons laten spreken, tot onze versterking en bemoediging. Ze doen ons aan drie dingen denken:

1. Dat wij *op alle plaatsen* moeten zaaien: 'Welzalgig bent u die aan *alle* wateren zaait' (Jes. 32:20).
2. Dat wij *te allen tijde* moeten zaaien: 'Zaai uw zaad in de *morgen* en trek uw hand in de *avond* niet terug. U weet immers niet of dit zal slagen of dat, of dat het allebei goed zal zijn' (Pred. 11:6).
3. Dat wij met *tranen* van liefde, van meeleven en van verdriet moeten zaaien, om zo de grond gereed te maken en zeker te zijn van een rijke oogst: 'Wie met tranen zaaien, zullen met gejuich maaien. Wie het zaad draagt en dat zaait, gaat al wendend zijn weg; maar hij zal zeker terugkomen met gejuich, en zijn schoven dragen' (Ps. 126:5-6).

(Wordt vervolgd).

Chr. Briem

De zegen van genade en waarheid

'De wet is door Mozes gegeven, de genade en de waarheid is door Jezus Christus geworden' (Joh. 1:17).

Een zweepslag of een geselslag mag soms rechtvaardig zijn, maar het hart van een mens wordt er niet mee gewonnen. Het is ook niet het récht dat heerst tussen Gods kinderen, maar genade door gerechtigheid tot het eeuwige leven. Maar helaas, hoeveel zonden die uitgewist hadden moeten worden (Joh. 13), blijven bestaan! Hoeveel broeders die teruggewonnen hadden kunnen worden voor God en voor ons, zijn voor altijd van elkaar vervreemd omdat wij alleen maar hamerden op hun geweten, waarbij hun hart niet gewonnen werd, ja, dikwijls niet eens werd opgezocht.

We hebben het kwaad niet overwonnen, omdat we het niet overwonnen hebben met het goede. We zijn te gemakkelijk op de rechterstoel gaan zitten en hebben daar alleen maar een veroordeling voor teruggekregen; wat hebben we echter weinig het nederige werk van de Meester nagevolgd. Hoe weinig hebben we ervan begrepen, dat we geen herstel voor de ziel bereiken wanneer we uitsluitend volgens het recht handelen – hoe rechtvaardig dat ook mag zijn, dat een veroordeling, hoewel die gematigd en juist is, harten niet zal treffen en bereid zal maken om onderwijs te ontvangen, harten die, zoals uit allerlei feiten blijkt, niet op de rechte plaats staan voor God.

Een mens heeft niet alleen maar een geweten; als het geweten bereikt wordt terwijl het hart niet geraakt is, dan zal er gebeuren wat er gebeurde met Adam, de eerste mens die in zonde gevallen is: hij werd verdreven uit de hof van Eden, zodat hij

de stem van God niet meer hoorde. Dat betekent: je gaat op de vlucht voor de stem van je geweten, maar je hart blijft er koud onder en bekeert zich niet tot God. Dan ben je dus nog net zo hopeloos verloren als daarvoor.

John N. Darby

Een Bijbelse omgang met zonde

'Want de droefheid naar God bewerkt een onberouwelijke bekeering tot behoudenis, maar de droefheid van de wereld bewerkt de dood!' (2 Kor. 7:10).

Hoe was de toestand van de gemeente in Korinthe? We kunnen die toestand ronduit **slecht** noemen. We lezen dat de menselijke wijsheid er hoogtij vierde, er werden menselijke sekten (of partijen) ingevoerd, zoals de 'wijze' wereld dat doet. Men had er rechtszaken met elkaar, de broeders daagden elkaar voor de rechter. Er was hoererij onder hen, zelfs zo erg als het in de wereld niet voorkwam en er was valse leer met betrekking tot de opstanding.

Dat waren allemaal dingen waarvan zij zich bekeren moesten. Werkelijk *bekeren*! Juist omdat er in een groot deel van de Chris-

ER ZIJN VERSCHILLENDE BEKERINGEN:

1. VOOR DE EEUWIGE BEHOUDENIS - EEN KEER VOOR ALTIJD.
2. OMKEER VAN EEN GELOVIGE VAN EEN ZONDIGE, VERKEERDE WEG.

tenheid over 'dagelijkse bekering' gesproken wordt in verband met het eeuwig behoud, is er onder hen die overtuigd zijn van de zekerheid over hun eeuwige behoudenis, soms de gedachte gekomen dat de bekering voor een gelovige niet nodig is. Maar die bekering is wel degelijk nodig!

Het is precies hetzelfde Griekse woord dat ook voor de bekering van ongelovigen gebruikt wordt. Het wil zeggen dat deze gelovigen, die afgeweken waren van de genade van God en van de weg van God, precies zo als ongelovigen moesten zien waar ze stonden. God had hun dat gezegd door de eerste Brief aan de Korinthiërs. En ze waren bedroefd geworden, omdat ze het niet eens geweest waren met God, omdat ze zo ver van God waren afgeweken. Ze hadden zich gelukkig bekeerd. Ze hadden dit gedaan: in de tegenwoordigheid van God hadden ze alles overwogen wat God gezegd had. Ze hadden datgene beleden en erkend wat in strijd was met Gods gedachten. Ze hadden er berouw over gehad op dezelfde manier als een ongelovige die zich bekeert. Ze hadden tegen God gezegd: inderdaad, wij moeten ons oordelen; wij moeten die verkeerde dingen wegdoen voor Uw aangezicht.

Zij zijn bedroefd geworden naar God. '[Want de droefheid naar God bewerkt een onberouwelijke bekering tot behoudenis](#)'. Ook de Christen die inziet dat hij niet wandelt in overeenstemming met Gods gedachten, heeft die dingen weg te doen. En dat bewerkt een 'onberouwelijke bekering'. Van zo'n bekering krijg je nooit spijt! Dat wil het eigenlijk zeggen.

'Tot behoudenis': op de weg van de Christen naar het einddoel zorgt God dat de gelovige bekend gemaakt wordt met Zijn gedachten en Zijn wil en ook met de verkeerde dingen die in ieders leven kunnen plaatsvinden. God zegt hier eigenlijk: 'Kijk, als je het ziet en hoort en merkt, dan moet je er net zo over gaan denken als Ik. Dan moet je aan Mijn kant gaan staan'.

De zondaar die bij God komt, zegt: 'Ik ben niet waardig Uw zoon genoemd te worden'. Hij gaat aan Gods kant staan en zegt: 'Ik heb alles verloren!' Maar dan zegt God: 'Breng het beste kleed en bekleed hem met de klederen van het heil!' En voor de Christen die oordeelt wat verkeerd is in overeenstemming met Gods gedachten, vinden we ditzelfde: 'een onberouwelijke bekering tot behoudenis'.

Wanneer wij nog zondigen (en dat kunnen we helaas!), dan tast dat onze behoudenis niet aan. Wanneer we werkelijk een kind van God zijn, zullen we terugkeren. Het is niet zo dat we tegen iemand die in de zonde leeft, mogen zeggen: 'Je bent tóch wel behouden!' Integendeel! Hij kan alleen bewijzen dat hij behouden is door terug te keren.

Maar een gelovige die zondigt, hoeft niet direct de *zekerheid* van zijn behoudenis te verliezen. Maar het werkelijke *genot* ervan, van de toekomst (waarop het hier betrekking heeft), gaat voor hem geheel verloren. De blijdschap is weg, het uitzicht op de heerlijkheid is weg. Maar wanneer hij zich van dat kwaad be-

keert, krijgt hij daar in de eerste plaats geen spijt van, zoals de wereld spijt heeft van zijn droefheid. De wereld wil lachen en plezier hebben en als er droefheid is, hebben ze er *spijt* van. Maar een Christen die bedroefd is en zich bekeert, krijgt *nooit* spijt. Hij krijgt integendeel het bewustzijn terug: 'Ik ben op weg naar de heerlijkheid, naar de Heiland!' Hij krijgt de blijdschap terug.

De droefheid van de wereld bewerkt de dood. Dat is het uiteindelijke resultaat. Denken we maar aan het heel sprekende voorbeeld van Judas, die ook bedroefd was. Het liep uit op zelfmoord. Wat een verschil: behoudenis – dood!

Omdat de Korinthiërs bedroefd geworden waren in overeenstemming met God, was de apostel Paulus verblijd. Er zouden er kunnen zijn (en ik neem aan dat ze er waren) die zeiden: 'Ja die apostel, als een ander maar huilt en tranen vergiet, vindt hij het mooi'. Het ging de apostel Paulus er niet om dat hij de tranen zag van hen die bedroefd waren, maar om te zien dat ze terugkeerden en de blijdschap van het geloof weer hadden en dat ze het genot van de behoudenis in de toekomst weer zouden ervaren. Dát was in het hart van de apostel.

We kunnen in de voorafgaande verzen lezen dat Paulus zegt: 'U hebt een plaats in onze harten om samen te sterven en samen te leven'. Hier spreekt het hart van de apostel Paulus, dat vol liefde was voor die vergadering, die zo in tegenspraak met Gods gedachten leefde. We proeven hier zijn gezindheid ten aanzien van deze zaak. Ik ben ervan overtuigd dat de gezindheid van de apostel Paulus meegewerkt heeft in deze zaken.

Ik vraag mij af in hoeverre onze gezindheid meewerkt als het om dit soort dingen gaat. *In hoeverre spreken ónze harten als er sprake van moet zijn iemand uit te sluiten?* Ik geloof dat die bekering van de Korinthiërs mede een gevolg was van de gezindheid van de apostel Paulus. De gezindheid van het hart ten aan-

zien van hen die zich moeten bekeren, is bijzonder belangrijk. Ook in de evangelieverkondiging moet ons hart bewogen zijn met hen die voor eeuwig verloren gaan. Zo was het ook met de Heere Jezus. Zijn hart was met innerlijke ontferming bewogen toen Hij de menigte zag. Zo moeten we ook bewogen zijn met hen die de Bijbel als 'zondaars' kenmerkt. In Jakobus 5:20 lezen we dat zo iemand op een dwaalweg 'zondaar' genoemd wordt. En in 1 Korinthe 8 vinden we dat een broeder om onze kennis verloren kan gaan (d.w.z. voor het getuigenis op aarde). Het spreekt tot ons wanneer het Woord van God zo onze aandacht vestigt op de gezindheid van het hart, van *ons* hart, ten aanzien van hen die zondigen of buiten zijn.

Vraag:

Ik vind het moeilijk mijn houding te bepalen ten aanzien van gelovigen die uit ons midden zijn weggegaan of die uitgesloten moesten worden. Ik heb veel behoefte in mijn hart om zulke personen toch te bezoeken. Je komt hen tegen op straat, je staat in dezelfde winkel. Wat moeten we doen? Juist hierom vraag ik het, omdat wij er, zoals we hoorden, toch iets aan kunnen doen om hen terug te winnen door onze gezindheid.

Antwoord:

Er is verschil in tucht. En met dat verschil hebben wij rekening te houden. Als er eenmaal tucht is uitgeoefend door de vergadering, waarbij de vergadering iemand als een boze uit het midden heeft moeten wegdoen, dan mag ik persoonlijk met zo iemand niet meer omgaan. We vinden dat duidelijk in vers 11-13 van 1 Korinthe 5: 'Maar nu heb ik u geschreven, dat, als iemand die broeder genoemd wordt, een hoereerder is, of een hebzuchtige, of een afgodendienaar, of een lasteraar, of een dronkaard, of een rover, *u met hem geen omgang moet hebben*, dat u met zo iemand zelfs niet moet eten ... Oordeelt u niet hen die binnen zijn ... Doe de boze uit uw midden weg'.

We moeten duidelijk onderscheid maken tussen het hart van hen die de tucht uitoefenen en tussen de tucht zelf en de gevolgen daarvan. We weten: het hart moet op z'n plaats blijven. Als het gaat om recht te doen in de vergadering, dan is de tucht één van de meest ellendige dingen die er in de wereld zijn. Maar het gaat om de *rechten van de Heere* en om uiteindelijk vast te stellen: 'Hier helpt geen enkel middel meer om zo iemand terug te brengen'.

Ook in deze conclusie is de liefde werkzaam, door de heiligheid, die deze boze uit het midden weg moet doen. Zo'n boze moet uit het midden weggedaan worden en we moeten hem ook als zodanig beschouwen tot hij terugkomt. **Wie de tucht krachteloos maakt die door een vergadering genomen is, tast het gezag van Christus aan**, want we lezen in 1 Korinthe 5:4 dat een dergelijk besluit genomen is in de Naam van onze Heere Jezus Christus. Iemand die de tucht krachteloos maakt door wél omgang met een uitgeslotene te hebben, tast daardoor de autoriteit van Christus aan. Zo iemand ondermijnt het bestaan van de gemeente en dat is een heel ernstige zaak.

Zodra een uitgeslotene blijk geeft dat hij terug wil keren en een broeder of zuster merkt dat, dan mag zo iemand niet met hem spreken, tenzij hij eerst toestemming heeft van de vergadering. Die toestemming zal de vergadering zeer waarschijnlijk geven. Ik heb het zelf gevraagd aan de broeders: 'Ik heb zo en zo gemerkt, broeders, bij die en die, mogen we hem bezoeken?' Toen hebben de broeders gezegd: 'Als dat zo is, mag dat'.

Het moet immers uiteindelijk vastgesteld worden of iemand blijk geeft van berouw, want dan moet zo iemand terugkeren. We mogen dit in zo'n geval niet laten lopen, maar het moet in overeenstemming met de broeders gaan, het is geen persoonlijke zaak! De uitsluiting is een zaak van de vergadering, op voorstel van de broeders die het behandeld hebben. Ook de terugkeer is

geen persoonlijke zaak, maar moet ook in overeenstemming met de broeders en de vergadering worden behandeld.

In al deze dingen is wel het liefdevolle hart van de broeders en zusters zeer belangrijk, maar ook voor degene die gezondigd heeft! Als iemand die gezondigd heeft, er innerlijk van overtuigd is dat de broeders en zusters hem met blijdschap zullen ontvangen wanneer hij berouw heeft en terugkeert, maakt dat een groot verschil met het gevoel: ze zijn blij dat ze me kwijt zijn! We moeten ons wel bewust zijn van die barrière.

Maar hoe nu te handelen als de uitsluiting goede kennissen, vrienden of familieleden betreft?

Dat is een heel belangrijk punt. Het is van het allergrootste belang een tucht te handhaven en niet na een jaar te zeggen of te denken: 'Het is nu mooi genoeg geweest, ik ga nu maar weer met hem of haar om. Wij zijn per slot van rekening niet beter dan hij of zij'. Nee, natuurlijk zijn we niet beter; dat kon je een jaar geleden ook al weten! Uitsluiting en tucht is niet een zaak van broeders en zusters die denken: 'Wij zijn beter dan die of die'. Als dát een reden voor tucht is, is het helemaal fout. **Het gaat erom dat de Naam van de Heere onteerd is** en dat hij of zij een *boze* is. Eén van beide of allebei moeten vaststaan. Dan gaat het niet om de vraag wie er beter is, of dat de broeders en zusters die moeten uitsluiten, beter zijn dan de uitgeslotene – integendeel! Het gaat alleen om de eer van Christus en om de Naam van God, Die gelasterd is.

Er bleef maar één middel over, namelijk: wegdoen uit het midden. Maar met welk doel, behalve *allereerst* het handhaven van de eer van God? We vinden dat in vers 5 van 1 Korinthe 5: '*Dat zijn geest behouden wordt in de dag van de Heere Jezus*'.

We moeten er niet in verslappen ook een ander doel voor ogen te houden, namelijk iemand terugwinnen. Men heeft gedaan wat

er mogelijk was, maar het bleek dat iemand boos was (d.w.z. boosaardig, verdorven) en zich liet leiden door het vlees. Vaststellen dat die persoon een boze was geworden, was onvermijdelijk. Welnu, het doel van tucht is ook: de behoudenis van zo iemand! Het doel is terugkeer, herstel. Maar dit doel zullen we altijd in gevaar brengen als we de tucht persoonlijk ongedaan maken; dan voelt zo iemand niet meer waarom hij weggedaan moest worden. We verhinderen daardoor dat de Heere door het isolement, de uitsluiting, aan het hart van de uitgeslotene kan werken, zodat hij zich bekeert en met berouw terugkeert tot de gelovigen.

Het besluit van de vergadering is genomen in de Naam van de Heere Jezus Christus. Wanneer ik dit besluit krachteloos maak door omgang met een uitgeslotene te hebben, dan tast ik de Naam van de Heere Jezus Christus aan! Dan zeg ik daarmee rechtstreeks: 'Heere, U hebt het fout gedaan!' en: 'Ik weet het beter!' Met deze ongeoorloofde omgang zetten we de tucht en het bestaan van de getuigenissen op losse schroeven. Laten we dat goed bedenken; het is een ernstige zaak!

Dat geldt niet alleen voor vrienden die we gehad hebben, maar ook voor familieleden. Er zijn vergaderingen waar bijna iedereen familie van elkaar is. En dan zegt men: 'Ja, maar familie... dat is een uitzondering!' of iets als: 'De familieband wordt niet gebroken door een uitsluiting!' Maar wat staat daarover in de Schrift?

Wanneer een man z'n vrouw of een ouder zijn kind uitgesloten is, is het een enorm moeilijke, dagelijks terugkerende zaak om ermee te leven. Maar we begrijpen wel dat dit banden zijn die blijven. Dergelijke families hebben onze voorbede heel hard nodig! Immers, een man zal zijn vrouw die uitgesloten is, niet buiten de deur mogen zetten – hij zal haar in huis houden. En een kind zal niet tegen een vader die uitgesloten is, zeggen: 'Ik hoef u niet te gehoorzamen, want u bent uitgesloten'. Die nauwste relaties bin-

nen één huisgezin, onder één dak, zijn banden en verhoudingen die blijven, ook al wijzigt de kwaliteit ervan waarschijnlijk, in elk geval op geestelijk terrein.

Maar al het andere, wat niet tot hetzelfde huidige huisgezin behoort, moeten we vermijden en de isolatie handhaven die het gevolg is van de vaststelling: hij of zij is een boze. Want het is een andere zaak dat we zoveel mogelijk ook de omgang met een neef of een nicht of een broer of zwager of een zus of een schoonzus die onder de tucht van de vergadering gesteld is, moeten vermijden omdat dit besluit genomen is in de Naam van onze Heere Jezus Christus.

We *mogen* niet doen alsof er niets gebeurd is! We moeten hier de tucht handhaven, die in de Naam van onze Heere Jezus Christus genomen is. Dit geldt ook speciaal voor hen die valse leer brengen. Juist zij proberen vaak onder vrienden en in familiekring hun kwaad ingang te laten vinden. Dat zuurdeeg kan niet stilzitten.

Naar een verslag door de brs. J. de Jager en H.L. Heijkoop, n.a.v. een Bijbelbespreking in Enschede op 15-9-1973.

Binden en ontbinden

'En alles wat u zult binden op de aarde, zal gebonden zijn in de hemelen, en alles wat u zult ontbinden op de aarde, zal ontbonden zijn in de hemelen' (Matth. 16:19).

Niets is eenvoudiger dan het binden en ontbinden dat door mensen vaak zo raadselachtig gemaakt wordt. De enige zonden die de gemeente zou moeten oordelen, zijn de zonden die zo zonneklaar blijken dat er volgens het Woord van God in het openbaar afstand van genomen moet worden. De gemeente is niet bedoeld

als een onbetekenende rechtbank voor allerlei kleine kwesties. Wij zouden nooit de inmenging van de gemeente moeten eisen, behalve wanneer het om kwaad gaat dat zo duidelijk vaststaat dat daarmee het geweten van allen belast wordt. Dit is naar mijn mening de betekenis van binden en ontbinden.

Het eerste – het binden – wordt toegepast wanneer iemand door de gemeente onder openbare tucht wordt gesteld en het laatste wanneer hij zichzelf verootmoedigt en formeel door de gemeente hersteld wordt.

Let wel: eeuwige vergeving van zonden is iets heel anders. Het pausdom heeft wat dat betreft zijn verdorvenheid getoond: het heeft de kwijtschelding in deze wereld verward met de absolute en eeuwige vergeving die God alleen aan Zijn eigen macht heeft voorbehouden. Het protestantisme heeft de andere waarheid grotendeels opgegeven: de beperkte plicht van de gemeente om openbare zonden in dit tegenwoordige leven te oordelen door middel van gemeentelijke tucht.

‘Toen verbood Hij Zijn discipelen, dat zij iemand zouden zeggen dat Hij de Christus was’ (vs. 20). Wat een opmerkelijke overgang vinden we hier! Petrus had beleden dat Jezus de Christus was, de Zoon van de levende God, en nu verbiedt Hij hun om tegen iemand te zeggen dat Hij de Christus was – niet dat Hij ‘de Zoon van de levende God’ was. Wat betekent dit? In feite zegt Hij hiermee: Het is te laat; Ik ben verworpen als de Christus, of de Messias, de Gezalfde van Jahweh. Hij is geweigerd door Israël en Hij aanvaardt dat feit.

William Kelly

Zorgen om je kinderen

Sinds enige tijd maak ik me zorgen om één van mijn kinderen. Deze ooit zo vrolijke en innemende jongen is een sombere en zwijgzame tiener geworden. Het grootste gedeelte van zijn tijd brengt hij op zijn kamer door.

Mijn zoon is wat van mij vervreemd. Daar maak ik me zorgen over. Maar als ik de evangeliën lees, word ik bemoedigd: ouders die zich zorgen maakten over hun kind, wendden zich tot de Heere Jezus – en kregen hulp. Een wanhopige vader, van wie de zoon door een boze geest geplaagd werd, smeekte de Heere Jezus om hem te helpen. 'Als U iets kunt', zei hij in zijn nood en innerlijke verscheurdheid. De Heere versterkte het zwakke geloof van deze arme man. Hij verdreef de boze geest en gaf de vader zijn zoon terug (Mark. 9:14-27).

Een andere vader vroeg de Heere Jezus om mee te gaan naar zijn zieke dochter, om haar te genezen. Maar toen ze bij haar bed kwamen, was het kind al gestorven. Maar de Heere Jezus wekte het jonge meisje uit de dood op en gaf het aan de ouders terug (Mark. 5:21-43).

Dat zijn heel verschillende gevallen, maar de Heiland was nooit overvraagd. Hij is in staat om ouders en hun kinderen te helpen. Vastberaden en vol geloof wil ik mijn zoon steeds weer opnieuw in gebed bij de Heere brengen. Iedere dag vraag ik de grote Heere om mij wijsheid te geven, zodat ik op de juiste manier voor hem zorgen kan. De Heere kent de vragen die mijn zoon bezighouden en hem misschien onzeker maken, veel beter dan ik. Hij kan mij helpen de juiste woorden te vinden om het hart van mijn tiener te bereiken. Hij kan een echte verandering bewerken.

Gelovige ouders, wij hebben een betrouwbare bron voor hulp: het is de Heere!

Naar aanleiding van een meditatie uit La Bonne Semence

Gods oog op de zwakken

Gods oog is gericht op de zwakken en wil dat we met hun zwakheden rekening houden.

'Ondersteun de zwakken' (1 Thess. 5:14).

'Ik heb u in alles getoond, dat men door zo te arbeiden de zwakken terzijde moet staan' (Hand. 20:35).

'Wat nu de zwakke in het geloof betreft, neem hem aan' (Rom. 14:1).

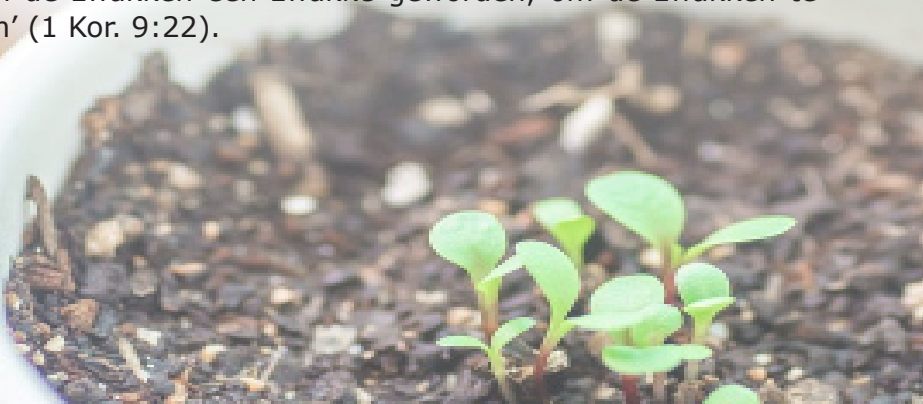
'Noch [iets te doen] waaraan uw broeder zich stoot of geërgerd wordt of waarin hij zwak is' (Rom. 14:21).

'Maar wij die sterk zijn, behoren de zwakheden van de niet-sterken te dragen en niet onszelf te behagen. Een ieder van ons behage de naaste ten goede, tot stichting' (Rom. 15:1).

'Maar zie toe, dat dit recht van u niet misschien een aanstoot wordt voor de zwakken' (1 Kor. 8:9).

'En de zwakke, de broeder om wiens wil Christus gestorven is, gaat door uw kennis verloren' (1 Kor. 8:11).

'Ik ben de zwakken een zwakke geworden, om de zwakken te winnen' (1 Kor. 9:22).

kijk ook eens op:
www.komtienerkampen.nl

KOM! tienerkampen

In de zomervakantie van 2022 hopen we opnieuw kampen aan te bieden voor verschillende leeftijdsgroepen.

De jongens- en meisjeskampen hebben een compleet gescheiden programma en vinden opnieuw op twee gescheiden locaties binnen De Langenberg plaats.

Data kampweken 2022

Voor 2022 geven we alvast de data door, zodat deze in de agenda genoteerd kunnen worden.

Maandag 8 tot en met zaterdag 13 augustus 2022.

kamp 1: meisjes, 10-14 jaar

kamp 2: meisjes, 15-18 jaar

kamp 3: jongens, 10-14 jaar

kamp 4: jongens, 15-18 jaar

Noteer ze tijdig en houd er rekening mee met uw/je vakantieplanning!

Voor alles geldt: als de Heere wil en wij leven, mede afhankelijk van de dan eventueel geldende maatregelen.

Nadenkertje

Een goede vraag

Een oude boer uit het westen van Amerika bezocht zijn zoon, die senator was in Washington. De oude man was een ijverig Christen, die geen gelegenheid voorbij liet gaan om over zijn Redder en Heere te spreken.

Toen zijn zoon de ambassadeur van België aan hem voorstelde, vroeg hij hem totaal onverwachts: 'Excellentie, kent u de Heere Jezus Christus als uw persoonlijke Redder?' De zoon vond deze vraag pijnlijk en gaf het gesprek bewust een andere wending om de ambassadeur het antwoord op deze vraag te besparen.

Enige maanden later stierf de oude man. Wie schetst de verbazing van zijn zoon, de senator, toen hij onder de talrijke kransen die waren neergelegd, een krans vond van de Belgische ambassadeur!

Met tranen in de ogen las de senator het ontroerende getuigenis over zijn vader: 'Hij was de enige mens in de Verenigde Staten die zich bekommerd heeft over mijn ziel en mij gevraagd heeft of ik de Heere Jezus Christus kende'.

